

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a gondola on a Venetian canal at night. The man, in a dark suit, is leaning towards the woman, who is wearing a shimmering black dress and a white fur stole. They are about to kiss. In the background, the Rialto Bridge is illuminated, and the colorful buildings of Venice line the canal. The scene is reflected in the water.

Caitlin Crewsová
Benátský
aristokrat

CAITLIN CREWSOVÁ

BENÁTSKÝ
ARISTOKRAT

PŘEKLAD

ANNA MACHOVÁ

Milá čtenářko,

tak si občas říkám, jestli by naše realita s problémy, co uvařit v neděli na oběd a jestli náhodou nekončí platnost kuponu v tramvajence, připadla takovému arabskému šejkovi nějak zvlášť romantická... Hned dvě z knih, které Vám přináším tento měsíc, se totiž odehrávají v poušti, hlavní hrdina je šejk, a je to ne-u-vě-ři-tel-ně romantické...

Přišla by ale taková poušť romantická i tomu šejkovi, kdyby si o ní četl?

Možná by se z toho dala udělat nějaká obecná definice romantiky. Musí se to odehrávat někde, kam se čtenář jen tak nepodívá.

Trochu přeháním. Pro příběhy, které pro Vás vybírám do edice Sladký život a Sladký život Duo, platí těch kritérií více. V zásadě jde o výjimečné příběhy výjimečných lidí ve výjimečném prostředí.

Ale zase: Co je to výjimečný příběh? A kdo je to výjimečný člověk?

Samé otázky!

Nakonec to ale vlastně není tak důležité. Jde o to, aby se Vám příběh dobře četl.

A aby byl o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Caitlin Crewsová

**BENÁTSKÝ
ARISTOKRAT**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Italian's Twin Consequences

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Anna Machová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Caitlin Crews
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5138-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5139-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5140-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jak oba velmi dobře víme, pane Combe, podmínky tohoto psychodiagnostického vyšetření vám byly správnou radou vaší společnosti zaslány písemně předem. Nicméně považuji za vhodné, abychom si je zde nyní prošli ještě jednou společně. A ráda bych v této souvislosti zdůraznila především to, že mým klientem nejste vy, nýbrž zadavatel tohoto komplexního psychodiagnostického vyšetření, a tím je správná rada společnosti Combe Industries.

Výstupy vyšetření i závěry jednotlivých individuálních sezení budu tedy předkládat přímo radě, a nikoliv vám.“

Matteo Combe se zadíval na ženu sedící naproti němu ve starodávném benátském paláci, který rodina jeho matky vlastnila již od nepaměti. Šlechtický rod San Giacomo byl velmi vznešený a urozený. A zásluhou Matteova pradědečka tomuto urozenému benátskému šlechtickému rodu v žilách proučila dokonce i krev italských králů. Pradědečkovým největším životním zklamáním ale bylo, že svůj královský titul již potomkům předat nemohl.

Sám Matteo by však považoval za štěstí, kdyby se mohl, podobně jako jeho pradědeček, zabývat tak

malichernými problémy, jako byl královský titul. Místo toho se musel trápit mnohem náročnějšími záležitostmi spojenými s udržením jejich rodinného podniku na severu Anglie. Jeho předci z otcovy strany tam v době průmyslové revoluce vybudovali rozsáhlé obchodní impérium. Alespoň pro něj tedy v celé této nepříjemné záležitosti s psychodiagnostikou bylo drobnou satisfakcí to, že si sám vybral místo, odkud bude celou záchrannou akcí na podporu severoanglického obchodu řešit. Ze svého benátského paláce.

Bylo to jeho nejoblíbenější sídlo, ale možná chtěl podvědomě výběrem tohoto místa také tak trochu vyvést z míry ženu, která teď seděla naproti němu.

Sarinin vzhled, stejně jako její slova, působil velmi rázně a chladně. Dalo by se říci, že až panovačně. A to nebylo rozhodně dobré znamení. Byla celá v černém, jako kdyby šla na pohřeb, ale každý kousek jejího oblečení byl tak elegantní a vkusný, že nepůsobila ani trochu ponuře či nudně. Měla hedvábně černé vlasy, na šíji stočené do elegantního a profesionálně působícího uzlu. Hnědou barvu jejích očí protínaly jantarové paprsky a zorničky měla jakoby obtažené černou tuší. Její rty byly dokonalé a přímo vybízely k tomu, aby je měl každý muž touhu ochutnat. A to i přesto, že nepoužila ani trochu rtěnky.

Zdálo se mu, že její vzhled přesně odpovídal jejímu poslání. Byla trumfem v rukou jeho nepřátel. A kdyby bylo po jejích, mohla by se stát i nástrojem jeho zkázy,

Ovšem to nehodlal Matteo v žádném případě připustit. Nikdo a nic ho nezničí. Ani tato žena. Ani náhlá smrt obou jeho rodičů pár týdnů po sobě. Nezničí ho ani všechna ta jejich dlouho střežená tajemství, která teprve teď vyplouvají na povrch. Ani to, že je to právě on, kdo má dát do pořádku všechno to, co jeho

rodiče tajili po celý svůj život. A už vůbec ho nezničí neblahá životní rozhodnutí jeho sestry, která ho vlastně dovedla až sem. Do situace, která umožnila předsedovi správní rady společnosti Combe Industries, aby si dělal zálusk na Matteovu pozici ve firmě, na místo prezidenta celé společnosti.

Ne, nic ho nezničí. Jednoduše to nedovolí.

Ale nejdřív musí nějak přetrpět tuhle frašku s psychodiagnostikou.

Sarina se na něj podívala pohledem, který měl zřejmě působit přívětivě, ale Matteovi bylo jasné, že jde spíše o výzvu k boji. A on neměl ve zvyku ustupovat nepřátelům, ačkoliv bylo jen a pouze v jeho vlastním zájmu, aby se s ní snažil vycházet po dobrém.

Ale už teď měl celého tohoto psychologického vyšetření až po krk. A to byl teprve začátek.

Najednou si vzpomněl, že se ho předtím na něco ptala. A že souhlasil. Slíbil jí, že se podvolí všemu, co ona uzná za nutné. Že tady bude sedět, trpělivě snášet její sarkastické poznámky a že zodpoví každou její otázku. I kdyby měl cedit krev.

„Ano, jsem plně obeznámen s tím, proč jste tady, slečno Fellowsová,“ odpověděl odměřeně a v hlase se mu ozvala netrpělivost spolu s mírnou averzí.

„Doktorko Fellowsová.“

Hned mu nedošlo, co tím myslela. „Promiňte?“

Její úsměv už snad ani nemohl být chladnější. „Jsem doktorka Fellowsová, pane Combe. Ne slečna Fellowsová. Doufám, že vám tento fakt pomůže pochopit skutečnost, že naše psychodiagnostická sezení, ať již jakkoliv nepřijemná, jsou ryze profesionálního charakteru.“

„To mne velmi těší,“ řekl. „Abych byl upřímný, ještě nikdy jsem se nemusel zúčastnit podobné terapie, nebo diagnostiky, chcete-li. Ale samozřejmě mi jde rovněž

jen a pouze o to, aby vše proběhlo nanejvýš profesionálně.“ Vrtalo mu hlavou, zda při oslovení náhodou nevynechal její titul schválně. Byl vždy pyšný na to, že umí jednat s lidmi mnohem diplomatictěji než jeho otec, který byl bohužel známý svým hlučným a výbušným chováním venkovana.

Okna paláce se otřásala poryvy jarní bouře, která se přihnala od laguny a hrozila, že brzy zaplaví celé náměstí svatého Marka. Nespoutaná bouře dokonale vystihovala jeho náladu. Ale ženě naproti němu evidentně běsnění živlů za okny ani v nejmenším nevadilo. Bouře ji nijak nerozptylovala.

Usmála se na něj stejně chladně a lhostejně jako předtím.

„Zcela chápu, pane Combe, že je vám toto nebo jakékoliv jiné podobné psychologické vyšetření silně proti mysli. Takže navrhuji, abychom se raději ihned pustili do práce, abyste již mohl mít vše zdárně za sebou.“ Uvelebila se ve starožitném křesle tak pohodlně, jako by jí bylo zhotoveno na míru, ačkoliv Matteo velmi dobře věděl, že je to jedno z nejnepohodlnějších křesel v celém paláci. Ostentativně se podívala do svých poznámek v kožených deskách, které si položila před sebe jako zbraň. „Jste prezidentem a výkonným ředitelem společnosti Combe Industries, je to tak?“

Na toto interview se Matteo oblékl spíše neformálně. Nebo vlastně na psychodiagnostiku, jak tomu říkala ta doktorka. Teď toho ale začínal litovat.

V jednom ze svých na míru šitých obleků by se cítil více důležitě, a na úrovni odpovídající jeho postavení. A ne jako nějaký turista z ulice. Byl přece Matteo Combe, odmalička vychovávaný tak, aby se stal dědicem mezinárodní korporace, kterou předci ze strany jeho otce vybudovali od nuly na severu Anglie.

Prý bude v neformálním oblečení působit přístupněji a přívětivěji, radila mu jeho asistentka.

Ale v tom byl právě ten problém. Matteo nikdy nepůsobil moc přívětivě. Jak jeho sobecká a skandály milující matka, tak ani jeho panovačný a žárlivý otec mu v tom nikdy nebyli moc dobrým vzorem.

Nuceně se usmál.

„Ano, výkonným ředitelem jsem byl již před otcovou smrtí. Nějakou dobu mě v této funkci zaučoval.“ De facto od narození. Ale to si nechal pro sebe. „A prezidentem celé společnosti jsem se stal až po jeho smrti.“

„A jmenování do této pozice jste se rozhodl oslavit agresivním napadením jednoho ze smutečních hostů na pohřbu. A tím hostem byl shodou okolností dokonce kníže.“

Matteův úsměv ztuhl. „Jeho titul mi byl v té chvíli lhostejný, byl pro mě prostě jenom tím, kdo moji sestru přivedl do jiného stavu a pak ji opustil.“

Sarina začala listovat ve svých poznámkách a to tak okázale, až to Mattea začalo rozčilovat. Ještě více než byl dosud.

„Mluvíte zřejmě o svojí sestře Pie. Pokud vím, tak je sice o pár let mladší než vy, nicméně je to již dospělá žena. Způsobila se samostatně rozhodnout a posoudit, zda je schopna se stát matkou.“

Matteo se zadíval na ženu, která byla tak pohodlně usazená v tom příšerném křesle. Předtím si ji samozřejmě nechal trochu prověřit, aby věděl, s kým bude mít co do činění. Sarina Fellowsová se narodila a vyrůstala v San Francisku, a byla premiantkou na nejlepších soukromých akademiích. Absolvovala Berkeley, potom Stanford, ale místo, aby si poté otevřela soukromou psychologickou ambulanci, tak založila

vlastní poradenskou firmu. A od té doby cestuje po celém světě do všech možných firem a korporací, které potřebují vypracovat psychologické profily svých vedoucích pracovníků, tedy manažerů a ředitelů.

A její současnou obětí byl právě Matteo.

Nejenom, že dal pěstí tomu pitomému knížeti, který opustil jeho těhotnou sestru, ale navíc u toho byli i paparazziové, kteří měli díky tomuto incidentu úplně žně. A on, Matteo, nejenže toho nelitoval, ale s radostí by knížeti přidal ještě pár ran navrch. Jeho malá sestřička byla z celé rodiny jediná, koho měl nekriticky a bezpodmínečně rád. A měl potřebu ji chránit, protože její obrovské dědictví lákalo lovce věn, a mezi nimi právě i zhýralá a rozmazlená knížeta.

Jablko nepadá daleko od stromu! Přesně tak se o Matteovi vyjadřovaly bulvární titulky. Celý incident přirovnávaly k bouřlivým skandálům jeho prchlivého a vznětlivého otce. A znovu přetřásaly všechny známé incidenty a aféry spojené se jménem Eddieho Comba. A to jen pár dnů po jeho smrti. A hned druhý den se začalo spekulovat o tom, zda by vůbec Matteovi mělo být dovoleno řídit tak významnou firmu. Bez ohledu na to, že mu patřila.

Bohužel mu tak nezbyvalo nic jiného, než přistoupit na podmínky členů správní rady, kteří tvrdili, že jeho chování je prostě neslýchané. A kteří tuto událost použili jako záminku k tomu, aby ho postupně dostali od kormidla. Aby ho zničili. Jejich výtky ale byly úplně nesmyslné. Vždyť přece všichni z nich vděčili za svoji nynější pozici ve firmě právě Matteovu otci Eddiemu, který byl více než známý tím, že nikdy nešel pro ránu daleko.

Ale Eddie byl po smrti, přesto, že tomu Matteo pořád ještě nemohl uvěřit. Otcova síla, odhodlání, moc,

energie i výbuchy zlosti, to všechno bylo den ze dne pryč. A kvůli tomu, že se Matteo na pohřbu zachoval přesně jako jeho otec, teď musí absolvovat sezení u této psycholožky a získat od ní perfektní posudek. Jinak by mu mohla být správná radou vyslovena nedůvěra a mohl by být sesazen z pozice prezidenta korporace.

Mohl samozřejmě veškerou kritiku a výtky utnout hned v začátku tak, jak to mívával ve zvyku jeho otec. Tedy tvrdě, brutálně, a klidně i výhrůžkami si prosadit svou. Ale Matteo chtěl firmu vést jinak. A proto chtěl všechno vyřešit diplomaticky, a vykročit správnou nohou.

Tím spíše, že už věděl o dalších překvapeních, která byla dosud skryta v závětech obou rodičů.

„Moje sestra je velmi naivní a důvěřivá,“ řekl stručně Matteo. „Byla vychována zcela mimo skutečný svět, a netuší, co může čekat od některých mužů. A obávám se, že s lidmi, kteří chtějí zneužít její naivity a bezbrannosti, nebudu dobře vycházet nikdy.“

Sarina si v protějším křesle trochu poposedla a pronikavě se na něj zadívala. Jako by snad byl Matteo předmětem nějakého jejího vědeckého pokusu.

Byl zvyklý, že se na něj ženy obvykle dívaly úplně jinak. A takový zkoumavý pohled, jaký na něj nyní upřela Sarina, se Matteovi ani trochu nelíbil. Tím spíše, že jinak vypadala velmi dobře.

Svoji firmu prý vybudovala od nuly a je velmi ambiciózní, uměla si jít bezohledně za svým. Což byly jinak kvality, kterých si většinou u ostatních lidí vážil. Nyní je však neocenil, protože její bezohlednost, se kterou si šla za svým, byla namířena proti němu.

„Vypadáte, jako byste spatřil nějakého ducha. Nebo přízrak,“ prohodila letmo. Bylo mu jasné, že tato žena neříká letmo, tedy jen tak, nic.

„To víte, v podobných prastarých domech skoro vždy straší,“ odpověděl Matteo, a nemohl se zbavit zvláštního pocitu. Ne kvůli duchům, ale proto, že se mu najednou zdálo, jako by Sarinu už někdy dříve potkal. I když to bylo zhola nemožné. Snažil se proto tomuto pocitu nepřikládat význam a pokračoval: „Haly paláce jsou doslova přeplněné památkami na mé početné předky. Určitě by se mezi nimi našel někdo, kdo si sem tam rád zastraší. Ale já si toho nikdy moc nevšímal. Jestli chcete, můžete tady přenocovat. A třeba uvidíte nějakého ducha nebo přízrak na vlastní oči.“

„O tom silně pochybuji, na duchy totiž ani v nejmenším nevěřím.“ Naklonila hlavu na stranu. „A vy?“

„I kdybych na ně věřil, tak zrovna vám bych se s tím moc svěřovat nechtěl. Ještě bych pak kvůli tomu třeba neprošel tímto testem.“

„Tohle ale vůbec není test, pane Combe. Jen spolu tak konverzujeme, nic víc. Ale jinak zcela jistě chápete, proč akcionáře a správní radu vaší společnosti tak silně znepokojilo vaše násilnické chování, jaké jste nedávno předvedl. A ještě k tomu na pohřbu.“

Pokrčil rameny ve snaze vypadat bezstarostně, ačkoliv se tak necítil. „Jen jsem bránil svou sestru.“

„Popište mi prosím, co se vám v té chvíli honilo hlavou.“ Sarina se opřela loktem o podpěrku křesla a dlouhým elegantním ukazováčkem si lehce podepřela bradu. Proti své vůli byl tímto jejím drobným pohybem okouzlen. „Vaše sestra Pia je v šestém měsíci těhotenství. A je to prý mladá, vzdělaná, samostatná a svéprávná žena. Ovšem i tak vás to nutí ji podle nějakého zastaralého patriarchálního zvyku chránit. A to mimořádně agresivním způsobem.“

„Ano, často jedním dost, abych použil váš výraz, zastaralým způsobem.“ Matteo sám nevěděl, proč je

tak podrážděný a proč se ho její volba slov tak dotkla. Možná mu ale jenom vadilo, že to není jeho ruka, která se tak jemně dotýká její tváře. „Domnívám se, že je to přirozený důsledek toho, že jsem vyrůstal v rodině s tak významnou historií a s tak prastarými kořeny.“

„Úplně každá rodina na světě má svou vlastní prastarou historii i kořeny, pane Combe. Říká se tomu sled generací. Nicméně, pojďme se vrátit zpět k vaší sestře. Představoval jste si, že tím snad hájíte její čest? Jak... patriarchální.“

Způsob, jakým to slovo řekla, se mu ani trochu nelíbil. Vyslovila slabiky tak úsečně, jako by to byly výpady ostřím meče. „Omlouvám se za to, že mám svoji sestru tak rád.“

Matteo měl svoji sestru skutečně nevýslovně rád. Přesto, že nerozuměl ani jí, ani jejím životním rozhodnutím. Musela přece vědět, že vše, co udělá, tedy prakticky celý její život, je a vždy bude pod drobnohledem bulvárních novinářů. Tím spíše v poslední době, po smrti obou rodičů. Ale na druhou stranu je pravda, že jí to nikdo nevtloukal do hlavy tak důrazně jako jemu.

„Domnívám se, že výraz *mít rád* je v této situaci skutečně krajně nevhodný,“ řekla Sarina. „Nejsem si jistá, jak bych se cítila, kdyby se mi můj vlastní bratr rozhodl dokázat svou takzvanou lásku tím, že vrazí pěst do tváře otce mého nenarozeného dítěte.“

„Vy máte nějakého bratra?“

Samozřejmě, že věděl, že žádného bratra nemá. Sarina Fellowsová vyrůstala jako jedináček. Její rodiče, britský profesor lingvistiky a jeho žena, japonská biochemička, se potkali během postgraduálního studia v Londýně, a později se spolu přestěhovali do Kalifornie, kde v současné době oba přednášeli na stejné univerzitě.

„Ne, bratra nemám,“ odpověděla, aniž by dala jakkoliv najevo, zda jí jeho otázka vadí či ne. „Ale na rozdíl od vás jsem nevyrostla v nijak skandálním, a dokonce ani v násilnickém prostředí. Byla jsem vychována lidmi, kteří vždy naopak jakékoliv násilí odsuzovali.“

Mohl by se zeptat, co přesně má na mysli tím násilnickým prostředím, ve kterém podle ní vyrůstal. Ale nemělo by to smysl. Jen by si tou otázkou naběhl. Rod San Giacomů byl totiž po celá staletí proslulý jak šermířskými souboji, tak i intrikami. A Combové zase rádi řešili veškeré konflikty pěstí. Jeho předci si skutečně nebrali žádné servítky.

„Jediné, co by se mi v tomto ohledu snad dalo vyčíst, je, že беру svou roli staršího bratra možná až příliš vážně,“ řekl Matteo. A pak si vzpomněl, jako vždy se směsí lítosti, šoku a zklamání, že i on má vlastně staršího bratra. Staršího bratra, kterého jejich matka dala k adopci v době, kdy byla sotva plnoletá. Dozvěděl se o něm až z její závěti. Tato zpráva pro něj byla jako blesk z čistého nebe. Matteo ho ještě ani neviděl, a pořád nemohl uvěřit, že je to pravda, že jeho bratr opravdu existuje.

Možná proto to ještě ani nijak neřešil.

Pokusil se o oslňující úsměv, ale nemělo to žádná efekt. Doktorka se dál tvářila pořád stejně. Dokonce tiše seděla až do té doby, dokud mu úsměv zcela nezmizel z tváře.

Věděl, že to dělá schválně. Není to nic víc než strategie. Sám ji použil snad tisíckrát. O to víc mu ale vadilo, když tuto taktiku nasměřovala na něj.

Měl naléhavou potřebu nějak vyplnit to ticho. Ale odolal.

Nicméně, čím déle se na něj jen tak upřeně dívala,

a nechávala houstnout ticho mezi nimi, tím těžší pro něj bylo myslet na cokoliv jiného, než na to, jak je přítažlivá. Představoval si ji úplně jinak. Třeba jako maličernou, úzkostlivou dámu středního věku.

Ale podezřívá, že její vzhled je součástí její strategie. Protože Sarina Fellowsová rozhodně nevypadala jako žena, která by mohla mít takovou moc nad jeho životem. Vypadala spíš jako ten druh ženy, se kterou by milerád strávil noc. Uhlazená, upravená a elegantní. Klidná a vyrovnaná. Kdyby sem nepřišla kvůli tomu, aby ho hodnotila, tak by ho určitě lákalo najít způsob, jak jí nadzvednout tu její elegantní úzkou sukni, co měla na sobě, a...

„Toxická maskulinita,“ řekla najednou, a v hlase jí zaznělo něco jako satisfakce.

Mateo zamrkal. „To je vaše diagnóza?“

„Dobrá zpráva ale je, pane Combe, že nejste ani zdaleka jediný.“ Ano, ten výraz v jejích očích, to byla určitě satisfakce. Její tmavé oči se zaleskly. „Mluvíte zatvrzele a hlavně beze stopy sebemenší lítosti. Zamyšlete se prosím nad tématem naší konverzace. Vždyť pohřeb má sloužit k tomu, aby se truchlící pozůstali mohli sejít a rozloučit se s milovanou osobou. A vy jste z toho udělal boxerský ring. A navíc jste se rozhodl poprat až do krve. A vyděsit tak všechny přítomné. A v neposlední řadě ponížít sestru, o níž tvrdíte, jak moc ji máte rád. A to vše jenom proto, abyste mohl učinit zadost vaší pokřivené představě o rodinné cti.“

S velkým úsilím se mu podařilo potlačit naštvaný povzdech. „Je vidět, paní doktorko, že jste neznala mého otce. Na jeho pohřbu nikdo netruchlil. A hlavně, on by byl první, kdo by začal nadšeně fandit podobnému nečekanému boxerskému klání.“

„Tomu lze skutečně uvěřit jen stěží. Spíše to